

Grafit a vakvezető kutya blogja 65.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Képzeljétek teljesen fel vagyok zaklatva! A minap sétáltunk egyet a ligetben, s találoztunk egy pici kutyával. Azt tudnotok kell, hogy mi nagyon szépen visszamegyünk a gazdinkhoz, ha hív bennünket, s különben sem megyünk tőle messzire, szóval körülötte szaglászunk, vagy ahogyan gazdink mondja „olvastuk a leveleket), mikor egy idősebb néni jött egy pici kutyával.

A kiskutya nagyon dühös volt ránk, én azt hiszem, hogy azért mert neki pórázon kellett maradnia, s nem jöhetett velünk játszani. A néni meg teljesen felmérgette magát, hogy mi az, hogy mi itt szabadon futkosunk, s meg fogjuk harapni az ő kutyusát, s hiába próbálta a gazdánk elmagyarázni, hogy mi nagyon cukik vagyunk, áh, ez semmit nem jelentett, felkapta a kezébe a dühöngő ebtársunkat, s ahogy csak bírt futva indult el a másik irányba, s csak dühös zsörtölődését hallottuk.

Hogy milyen felelőtlen a gazdánk, hogy nem pórázon sétáltat bennünket, két ekkora mamlasz kutya milyen nagyot tud harapni! Hümm... Hasonló történetet már meséltem igaz? Mindig vannak ilyen, s ehhez hasonló sztorik, de hát így kerek a világ. No de borúra jött a derű is mert alig, hogy elmentek megérkezett egyik barátunk egy csoki labi, s akkorát játszottunk mi hárman, hogy csak úgy porzott minden körülöttünk.

Halljatok csodát, egész megfiatalodtam akkorát futottam én is Bodziékkal. Labda is volt náluk, azt meg megszereztem magamnak, s annyira megtetszett, hogy egész végig csak a labda után akartam loholni, de sajnos a végén vissza kellett, hogy adjam. Mondtam is nekik, hogy no szép gyorsabban elkapom a labdát mint a fiatalok!

Bodza persze aztán hazafele replikázott nekem, hogy no mi van mit lihegsz ennyire, haladjál már! Ugye, hogy milyen szemtelen? Pimaszkodik az öreggel, na de majd jön még kutyára dér! Meg is mondtam neki, hogy azt kívánom neki, hogy ha megöregszik, kapjon maga mellé egy ugyanilyen szélvészket mint amilyen ő maga, s majd akkor perlekedjen!

Gazdánk meg azt mondta, hogy ha azonnal nem fejezzük be a címódást, hát kinn alszunk az udvaron! Mi meg jót nevtünk ezen hisz csak a szája nagy, nem is tud soha addig az álmok mezejére lépni amíg nem ellenőrzi, hogy ott fekszünk-e benn a helyünkön az ágya mellett. Ez olyan borzasztó, hogy nekünk kutyáknak nincs névnapunk.

Az igazság az, hogy kezd vékonyodni a kávéfám, jó lenne egyet szereznem, de hát mikor lesz még születinapom? Azon gondolkodtam, hogy mivel most egy nappal hosszabb a hónap, ezért azt meg kellene ünnepelni, s az jó apropó lehetne, hogy kérjek egy kávéfát nem? Bodza erre azt mondta, hogy ez nem

jó felvetés mert február 29-e csak 4 évente van, s valami olyan napot kellene kitalálni, ami minden évben van.

Megszületett a nagy ötletem, hogy gazdánk név-és születésnapjára is mi kapjunk ajándékot, hisz adni nagyon csodálatos, s neki az lenne az ajándék, hogy meglephet bennünket valamivel nem? Ezt fel is vetettük neki, s tudjátok mit válaszolt a szőrös szívű? „Na induljatok kifelé az udvarra a dolgokra.” Ennyit lehet várni tőle!

Ez pedig szerintem csodálatos ötlet, s még Bodzi is kivételesen egyetértett velem ebben a kérdésben. Gazdánknak meg az a legnagyobb ajándék az év minden napján, hogy itt vagyunk mi neki nem? Ugye, hogy így van? Az igaz mondta erre később, de azért idáig még abba nem ment bele, hogy ő ajándékozzon meg bennünket az ő név-és születésnapján.

Azt mondta, hogy abba talán belemegy, hogy akkor mi is nevezzünk ki magunknak egy-egy névnapot az évben. Bodza mindjárt rákontrázott, hogy nem lehetne mindjárt kettőt? No ez már sok volt, így egyelőre jegelve van a kezdeményezésem. No el is köszönök most tőletek.

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

